

ΚΟΡΙΟΣ ΣΤΟ ΜΑΞΙΛΑΡΙ
ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Σειρά: Ελληνική Λογοτεχνία
Τίτλος: Κοριός στο μαξιλάρι του προέδρου
Συγγραφέας: Καίτη Λιανού-Ιωαννίδου
Φιλολογική επιμέλεια: Νεφέλη Χαραλαμπίκου
Σελιδοποίηση: Έλενα Ματθαίου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Αρχέτυπο-Γραφικές Τέχνες
Copyright εξωφύλλου: Indigo Images

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2015: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Καίτη Λιανού-Ιωαννίδου
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-38-2

ΚΑΙΤΗ ΛΙΑΝΟΥ-ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΚΟΡΙΟΣ
ΣΤΟ ΜΑΞΙΛΑΡΙ
ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Μυθιστόρημα

*Αφιερωμένο
στην οικογένειά μου*

*Εάν η νοσταλγία είναι χαρά
και τα μάτια δεν δακρύζουν,
εάν η αγκαλιά είναι γεμάτη τριαντάφυλλα
και τ' αγάθια δεν πονούν,
εάν το όνειρο είναι αληθινό,
βρίσκεσαι στην κορυφή.*

Αθήνα, 2007

ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Στιγμές

Γεννήθηκα στην Αθήνα. Το πατρικό μου, εκεί όπου μεγάλωσα δηλαδή, υπάρχει ακόμη, στην οδό Αχαρνών, κοντά στον Άγιο Παντελεήμονα. Είναι ένα διώροφο νεοκλασικό σπίτι που το αγαπήσαμε όλοι μας. Κάθε γωνιά του κρύβει και μια διαφορετική ιστορία και όχι μόνο απ' τις δικές μου στιγμές, αλλά πιο παλιά, πριν γεννηθώ, απ' την εποχή του Εμφυλίου, από την Κατοχή και ακόμη πιο παλιά, πριν από τον πόλεμο, όταν η μητέρα μου ήρθε απ' την Πόλη κι έμεινε εκεί με τον παππού μου, όταν ο πατέρας μου ήρθε απ' την Πόλη και φτιάξανε μαζί το δικό τους νοικοκυριό.

Λίγα χρόνια πριν, κατάφερα με την άδεια των καινούργιων νοικάρηδων να μπω μέσα. Όλα ήταν όπως παλιά, σαν να μην πέρασε ούτε μια μέρα

από τότε που φύγαμε, το 1967, και πήγαμε σε άλλη συνοικία. Οι μαρμάρινες σκάλες, τα ωραία μωσαϊκά, τα γύφινα σχέδια στα ταβάνια, μέχρι και η φουφού στην κουζίνα, όλα ήταν ανέπαφα.

Το παρελθόν πέρασε από μπροστά μου και τότε σκέφθηκα να γράψω μια ιστορία βγαλμένη μέσα απ' τις αναμνήσεις μου. Μέσω αυτής της αναπόλησης πιστεύω πως μπόρεσα να ενώσω το χθες με το σήμερα, να βρω το σημείο που ενώνεται το πραγματικό με το φανταστικό, να αναφερθώ μέσα απ' τους διάφορους χαρακτήρες σ' εκείνους που αγαπώ και μ' αγαπούν, σ' εκείνους που πίστεψαν ότι υπάρχει ομορφιά, σ' εκείνους που έζησαν κι έφυγαν.

Η πραγματικότητα δεν είναι μόνο αυτό που βλέπουμε και αγγίζουμε, αλλά και κάτι ακόμη που τις ρίζες του τις έχει στο πολύ μακρινό χθες. Οι ήρωές μου, όλοι όσοι βρίσκονται στο βιβλίο μου, τυλίγονται με ένα διάφανο πέπλο και μέσα σ' αυτό ξεκινά η πορεία της ζωής τους μέχρι να φθάσει στην ολοκλήρωση της.

Ο Κίμων Αλεξανδρίδης και ο Σπύρος Μελισσάς θα βιώσουν ξανά γεγονότα που χάραξαν τους διαδρόμους της ύπαρξής τους. Μια εποχή που δεν έσβησε, κι ας βρίσκεται πολύ μακριά, θα είναι ένας τόπος μέσα στον χρόνο, που θα αναζωπυρώσει γεγονότα, μορφές αφημένες σαν παλιές φωτογραφίες, ξεθωριασμένες, που όμως μέσα στην καρδιά μένουν αναλλοίωτες. Μεγάλοι έρωτες κρατημένοι στην επανάσταση των ψυχών θα τους αγκαλιάσουν, θα κουρνιαξουν πάνω στα φλεγόμενα χέρια τους κι

εκεί θα βρουν την ειρήνη, αφού δεν μπόρεσαν να σταματήσουν τον πόνο, και θα εξιλεωθούν.

Αγωνίες, δάκρυα χαράς, πολιτικά γεγονότα, λύπες, απογοητεύσεις, πόλεμοι, όλα, όσα είναι ζωή θα παρελάσουν μπροστά τους. Κι εκεί όπου θα συναντήσουν τα φαντάσματα του παρελθόντος και θα ζήσουν μαζί τους, σ' έναν άλλο κόσμο αποκλειστικά δικό τους, θα ανέβουν τις σκάλες από την άβυσσο και θ' αγγίξουν τα σύννεφα, θα ενωθούν οι ζωές τους, η ψυχή τους, η ύπαρξή τους ή ίδια και θα ταυτιστούν. Ο ένας θα ζήσει μέσα απ' τη ζωή του άλλου γεγονότα που χάραξαν την πορεία τους, τόσο διαφορετική, αλλά και τόσο ίδια, και τέλος θα φθάσουν στη λύτρωση.

Καίτη Λιανού-Ιωαννίδου

Ο Κίμων πολλές φορές καθόταν στο σαλόνι και κοίταζε τον μεγάλο πίνακα με τη χοντρή χρυσή σκαλιστή κορνίζα, κι όσο τον κοίταζε, όλο και του φαινόταν πως έβλεπε και περισσότερες φιγούρες να παρουσιάζονται και να τον γεμίζουν, ανθρώπινες λεπτές φιγούρες, με μάτια πονεμένα, με πρόσωπα πικρά.

Έβλεπε ειδών-ειδών ανθρώπους να περπατούν σ' έναν δρόμο φαρδύ που έμοιαζε... σαν να μην έχει τέλος, σαν να μη φτάνει πουθενά, ανθρώπους με το κεφάλι σκυμμένο και σ' άλλους ολόρθο, αγέρωχο, με έκφραση σκληρή, παιδάκια με μάτια ορθάνοιχτα ή κλαμένα, με πρόσωπα χλωμά, γέρους που έμοιαζαν να μην έχουν δύναμη κι έσερναν τα πόδια τους

με κόπο, κοπέλες με ύφος απόγνωσης και φόβου, άνδρες με βλέμμα ανέκφραστο, και πίσω απ' όλα αυτά, στο βάθος... τίποτε. Μόνο σκόνη. Ένα σύννεφο από σκόνη και καπνό.

Αυτός ο πίνακας είχε κάνει μεγάλη εντύπωση στον Κίμωνα και ρωτούσε συχνά τη μητέρα του να του εξηγήσει τί είναι όλοι αυτοί και πού πάνε.

«Οι πρόσφυγες είναι, Κίμων. Ήμαστε όλοι εμείς που αφήσαμε την πατρίδα μας, τα μέρη που γεννηθήκαμε, που μεγαλώσαμε κι αγαπήσαμε, και ήρθαμε εδώ, σε μια άλλη πατρίδα, δική μας πάλι, αλλά ξένη. Στεριώσαμε κι αρχίσαμε μια καινούργια ζωή, διαφορετική απ' εκείνη που ξέραμε. Μπορέσαμε όμως και ζήσαμε, και δημιουργήσαμε οικογένειες, δουλειές... και φτιάξαμε σπίτια, ολόκληρα νοικοκυριά, και τις ζωές μας τις ίδιες».

ΑΘΗΝΑ

1947-1990

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο Κίμων γεννήθηκε λίγο μετά τον πόλεμο στην Αθήνα, σε μια Αθήνα όμως λαβωμένη που οι πληγές της δεν είχαν κλείσει ακόμη. Μεγάλωσε σε ένα όμορφο νεοκλασικό σπίτι κοντά στο κέντρο της Αθήνας. Έμενε στο ισόγειο μαζί με την οικογένεια του, ενώ στον επάνω όροφο έμενε μια άλλη οικογένεια, η οικογένεια Αριστείδου.

Η μητέρα του είχε τοποθετήσει λουλούδια στις μαρμάρινες σκάλες που είχε ο διάδρομος του σπιτιού κι έλεγε στον μικρό Κίμωνα πως κάθε πρωί, καθώς ανοίγαν τα πέταλα τους, καλημέριζαν τον ήλιο που έμπαινε απ' τα χρωματιστά τζάμια της εξώπορτας, κι εκείνος το πίστευε και κάθε πρωί έτρεχε στον διάδρομο για να δει τα λουλούδια. Στο τέλος αυτού

του διαδρόμου, στη δεξιά του πλευρά, υπήρχε ένα μεγάλο χολ με ωραία μωσαϊκά και καθίσματα από μπαμπού, ενώ οι τοίχοι του ήταν στολισμένοι με όμορφα κάδρα. Μία μεγάλη σόμπα από μαντέμι με σχέδια που παρίσταναν παγώνια και παραδείσια πτηνά, βαμμένα με σμάλτο, έδινε ζέστη σε όλο το σπίτι τις κρύες νύχτες του χειμώνα, κι ένα μεγάλο παλιό ρολόι, του τοίχου, κτυπούσε κάθε μισή ώρα και θύμιζε τον χρόνο που πέραγα.

Μαζί τους έμενε και η γιαγιά. Το δωμάτιό της έβλεπε σε μια μικρή αυλή, όπως και των γονιών του Κίμωνα. Αυτή η αυλή κάθε καλοκαίρι γέμιζε από τ' άσπρα λουλουδάκια των γιασεμιών και μοσχομύριζε. Εκείνος μοιραζόταν με τον αδελφό του το ίδιο δωμάτιο, που ήταν πάνω στον δρόμο κι έτσι μπορούσε να βλέπει απ' το παράθυρό του τους περαστικούς και τα αυτοκίνητα, που πολλές φορές τον ξάφνιαζαν καθώς έτρεχαν με δύναμη πάνω στην ασφαλτο.

Το πλαϊνό δωμάτιο ήταν το γραφείο του πατέρα του, με μια βιβλιοθήκη που έπιανε όλον τον τοίχο, γεμάτη βιβλία. Και παραδίπλα το σαλόνι, μεγάλο κι επιβλητικό, με βελούδινα καθίσματα που όταν καθόσουν βούλιαζες μέσα στις μαξιλάρες τους, μ' έναν σκαλιστό μπουφέ, με κρυστάλλινες βιτρίνες. Σε μια γωνιά του υπήρχε ένα στρογγυλό τραπέζι σκεπασμένο μ' ένα τραπεζομάντιλο κεντημένο με χρυσή κλωστή, μακρύ ως το πάτωμα και γύρω-γύρω καρέκλες κι αυτές από βελούδο και σκαλιστό ξύλο. Σε μια μεριά του δωματίου υπήρχε το πιάνο, μαύρο και γυαλιστερό, με πλήκτρα από ελεφαντόδοντο, αλλά

δεν έπαιζε ποτέ κανείς, από πάνω του ήταν ένας μακρόστενος μπιζουτέ καθρέφτης, με μια παχιά κορνίζα από ξύλο μαύρο και χρυσό κι ακριβώς απέναντι, πάνω απ' τον καναπέ, ο πίνακας με τους πολλούς ανθρώπους.

Πόσο πολύ ήθελε ο Κίμων να μπορούσε να μιλήσει μαζί τους, να ζωντάνευαν κάποια στιγμή και να τους ρωτούσε: «Έι 'σείς! Πού πάτε;» εκείνοι να του απαντούσαν και... να μάθαινε τις ιστορίες τους!

Η κουζίνα βρισκόταν στο πίσω μέρος του σπιτιού. Το πάτωμά της ήταν από πλακάκια κόκκινα και κρεμ, κι έξω από την πόρτα της υπήρχε μια σιδερένια στριφογυριστή σκάλα, που περνούσε έξω απ' την κουζίνα του πάνω ορόφου κι έφθανε ως την ταράτσα. Ανέβαινε συχνά εκεί ο Κίμων και κοίταζε τη θέα ή καθόταν στο δωμάτιο που υπήρχε εκεί για αποθήκη, και ξεφύλλιζε τα διάφορα παλιά βιβλία που είχαν φυλαγμένα ή τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες μιας παλιάς εποχής.

Όταν πια μεγάλωσε, αυτό το δωμάτιο έγινε αποκλειστικά δικό του. Εκεί δεχόταν τους φίλους του, τις φίλες του... ή καθόταν ώρες μόνος του για να σκεφθεί ή και να διαβάσει. Έλεγε πως του άρεσε η μυρωδιά που άφηνε το παλιό ξύλο από τα κατεστραμμένα έπιπλα, γι' αυτό και καθόταν ώρες εκεί. Κανείς δεν τα πέταγε. Δεν ήθελαν να τ' αποχωριστούν κι ας μη χρησίμευαν πια. Τους ένωναν με το παρελθόν.

«Τί τα θέλουμε αυτά τα παλιά έπιπλα, μαμά; Αφού δεν τα χρησιμοποιεί κανείς! Δεν τα δίνουμε στον παλιατζή καλύτερα;»

«Δεν μπορείς να διαγράψεις έτσι το παρελθόν, Κίμων», απαντούσε η μητέρα του. «Είναι μέρος της ζωής μας και δεν σβήνει ποτέ».

Μετά από πολλά χρόνια, κάπου μακριά απ' εκείνο το σπίτι, όταν ο Κίμων βρέθηκε σε μια άλλη αποθήκη και του ήρθε η ίδια μυρωδιά του παλιού ξύλου, θυμήθηκε τόσα παιδιάστικα γεγονότα που συνέβησαν κάποτε σ' εκείνο το παλιό δωμάτιο, που άρχισε να γελά μόνος του. Πέραν όμως απ' τα παιδικά του χρόνια, εκείνη η μυρωδιά τον έφερε κοντά στη μόνη γυναίκα που αγάπησε και που σφράγισε τη ζωή του, στο τραγικό τέλος αυτής της σχέσης και στη μεγάλη του ανάγκη για φυγή.

Πλάι σ' αυτό το δωμάτιο ήταν ένα ακόμη, που ανήκε στην οικογένεια Αριστείδου, δηλαδή σε εκείνους που έμεναν στον επάνω όροφο, και παραδίπλα το πλυσταριό, με δυο μεγάλες σκάφες από μωσαϊκό, με τη φουφού και τα μεγάλα καζάνια, που έβραζαν το νερό για τη μπουγάδα, την κανάτα από μπακίρι και τις πλάκες από πράσινο σαπούνι.

Δύο μπαλκόνια με μαύρα σιδερένια κάγκελα με όμορφα σχέδια, γεμάτα γλάστρες με πολύχρωμα γεράνια, στόλιζαν τη πρόσοψη του σπιτιού κι έμοιαζαν πως στηρίζονταν σε νεράιδες, όπως και τα μπαλκόνια του πάνω ορόφου. Οι δυο ξύλινες πόρτες, η μια για τον επάνω όροφο και η άλλη για το ισόγειο με τα τέσσερα μαρμάρινα σκαλοπάτια και τα μπρούντζινα στρογγυλά χερούλια, με τα μικρά ξύλινα κάγκελα και τα τζάμια με τα χρώματα και τα ανάγλυφα σχέδια σαν σφυρηλατημένα, ολοκλήρωναν την εξωτερική εμφάνιση του σπιτιού.

Ο Κίμων δεν ξέχασε ποτέ αυτό το σπίτι, κι όχι τόσο επειδή ήταν ωραίο –για τα ωραία μωσαϊκά ή για τα γύφινα σκαλιστά που είχαν τα ταβάνια, για τους ζωγραφισμένους στο χέρι τοίχους ή για τις υπέροχες βελούδινες κουρτίνες με τα κορδόνια και τις χοντρές φούντες ή τα πανάκριβα φωτιστικά, που όταν τα άναβαν όλα μαζί έλαμπαν– αλλά γιατί εκεί κάποτε πέρασε τα ωραιότερα και τα πιο ανέμελα χρόνια της ζωής του, κι ας ήταν χρόνια δύσκολα για τους μεγάλους. Εκείνος τότε ήταν μικρός και δεν καταλάβαινε απ’ αυτά. Δεν ήξερε τί θα πει «ανέχεια», γιατί το ψωμί το έπαιρναν με το δελτίο ή γιατί όταν ακούγονταν οι σειρήνες, ο κόσμος δεν έβγαινε στους δρόμους. Όλα γι’ αυτόν ήταν ένα παιχνίδι. Υπήρχε όμως κι ένας άλλος λόγος που δεν το ξέχασε ποτέ: εκεί έζησε τις πιο όμορφες στιγμές, με τη μοναδική γυναίκα που αγάπησε και τον αγάπησε κι εκείνη...

Κάθε απόγευμα η γιαγιά του, μια αρχοντογυναίκα, που παρ’ όλα τα χρόνια που βάραιναν την πλάτη της, οι στερήσεις και οι μεγάλες πίκρες της ζωής της, δεν της είχαν ασπρίσει τα μαλλιά ούτε της είχαν γείρει τους ώμους, έπαιρνε την καρέκλα της και το λεπτό μπαστούνι της με την ασημένια λαβή και καθόταν στον δρόμο, μπροστά στην εξώπορτα.

Άρεσε πολύ στον Κίμωνα να κάθεται μαζί της, να παίζει με τα παιδιά της γειτονιάς ή ν’ ακούει τη λατέρνα που πέρναγε κάθε απόγευμα και πολλές φορές με τους φίλους του έτρεχαν από πίσω και τραγουδούσαν κι αυτά μαζί. Άλλες φορές πάλι πήγαινε

και καθόταν πλάι στον λουστράκο, ένα νεαρό παιδί που το στέκι του ήταν στη γωνιά του δρόμου τους, μια και ήταν πολυσύχναστο μέρος, και λούστραρε τα παπούτσια των περαστικών.

«Να σε βοηθήσω κι εγώ;» τον ρώταγε.

«Και βέβαια να με βοηθήσεις! Άκου λέει!»

Έδινε στον Κίμωνα καρτονάκια από κουτιά τσιγάρων, να τα χώνει γύρω-γύρω στα παπούτσια, ώστε καθώς θα τα έβαφε εκείνος, να μη λερώνονται οι κάλτσες των ανθρώπων που εμπιστεύονταν την τέχνη του.

«Μ' αρέσει η δουλειά αυτή. Άμα μεγαλώσω θα γίνω κι εγώ σαν κι εσένα!»

«Εσύ να μάθεις γράμματα και να μη καθαρίζεις παπούτσια. Είναι καλύτερα, πίστεψε με».

«Εσύ γιατί δεν έμαθες γράμματα;»

«Εγώ;... Άασε εγώ...»

Η ερώτηση γιατί δεν έμαθε γράμματα ο νεαρός λουστράκος γινόταν συχνά, και πάντα η απάντηση ήταν ίδια. «Εγώ;... Άσε εγώ». Μέχρι και τη μαμά του μια φορά ρώτησε, κι εκείνη του εξήγησε πως κάθε άνθρωπος έχει μια δική του ιστορία και δεν επιτρέπεται ποτέ να ρωτάμε.

«Και γιατί δεν κάνει, μαμά; Είναι μυστικό η ζωή των ανθρώπων;»

«Τις πιο πολλές φορές, ναι. Είναι μυστικό».

Άλλες φορές πάλι ο Κίμων καθόταν πλάι στον καστανά που είχε πιάσει την άλλη γωνιά του δρόμου. Ήθελε να μάθει και για εκείνον, αλλά ήταν μεγάλος, με άσπρα μαλλιά, και ντρεπόταν να τον

ρωτήσει. Απλώς καθόταν εκεί κοντά του και κοίταζε το πρόσωπό του, που φαινόταν κόκκινο μπροστά στις κοκκινωπές ανταύγειες που άφηναν τα κάρβουνα απ' το μαγκάλι του.

Κάποια ἴμερα πήγε στη μητέρα του και της έπιασε τα χέρια σφιχτά, την κοίταξε μ' εκείνα τα μεγάλα του μάτια και τη ρώτησε:

«Μαμά, και ο καστανάς έχει μια δική του ιστορία, που δεν θέλει να τη μάθει κανείς;»

«Όλοι, Κίμων, έχουμε τις δικές μας ιστορίες.»

«Θα έχω κι εγώ κάποτε;»

Η μητέρα του χαμογέλασε. Πήρε στην αγκαλιά της τον μικρό Κίμωνα, τον φίλησε πολλές-πολλές φορές, και του είπε με το πάντα όμορφο χαμόγελο της:

«Από τότε που γεννιόμαστε αρχίζει η ιστορία μας. Σε άλλους μπορεί να είναι πολύ όμορφη, όπως τα τριαντάφυλλα που είναι γεμάτα πέταλα και ξεχειλίζουν από άρωμα, να είναι γλυκιά σαν το μέλι που μας δίνουν οι μέλισσες και σε άλλους να είναι στενάχωρη, πικρή, γεμάτη από μικρά-μικρά κομμάτια που δεν ενώνονται ποτέ». Σταμάτησε για λίγο, αναστέναξε βαθιά και καθώς κοίταζε τα ολάνοιχτα μάτια του γιου της που έδειχναν τόση απορία αλλά και φόβο, του είπε: «Εσύ να μη τα σκέπτεσαι αυτά».

Ο Κίμων της χαμογέλασε, πέρασε τα μικρά του χεράκια γύρω απ' τον λαιμό της και τη φίλησε. Κατέβηκε απ' την αγκαλιά της κι έτρεξε να παίξει. Επέστρεψε όμως αμέσως, έπιασε ξανά τα χέρια της σφιχτά και κοιτάζοντάς την της είπε:

«Εγώ, μαμά, μπορεί να θελήσω να πω την ιστορία μου και να τη γράψουν σε βιβλίο».

Και αγκαλιάστηκαν πάλι, μάνα και γιός.

Τη μητέρα του την έλεγαν Θεανώ. Ήταν μια γλυκιά, γεμάτη καλοσύνη γυναίκα, κοντή, με καστανά μαλλιά και μελιά μάτια. Σίγουρα όποιος την έβλεπε για πρώτη φορά δεν της έδινε καμιά ιδιαίτερη σημασία, όταν όμως τη γνώριζε περισσότερο, τότε μόνο μπορούσε να καταλάβει το μέγεθος της αγάπης της για τον άνθρωπο. Καθόταν συχνά μαζί με την πεθερά της και τον Κίμωνα και τους έφερνε σταφιδόψωμο ζεστό, που μόλις το είχε αγορασμένο απ' τον φούρνο και ο Κίμων, το μοίραζε στους φίλους του, σ' αυτούς που έπαιζαν μαζί, που τραγουδούσαν ακολουθώντας τη λατέρνα, στον λουστράκο, που τον άφηνε να τον βοηθά, στον καστανά, γιατί κι εκείνος πολλές φορές του χάριζε ζεστά κάστανά, που κυριολεκτικά άχνιζαν μέσα στο φύλλο της εφημερίδας που τά 'βαζε, αφού προηγουμένως το είχε κάνει σαν χωνί.

Ο νεαρός αστυνομικός, με το πηλήκιο και τη στολή του, που περνούσε κάθε απόγευμα μπροστά από το σπίτι τους, ενθουσίαζε τον μικρό Κίμωνα. Η καρδούλα του χτύπησε όταν για πρώτη φορά ο αστυνόμος στάθηκε μπροστά του και τον χαιρέτησε στρατιωτικά κι εκείνος ανταποκρίθηκε στον χαιρετισμό. Την άλλη μέρα έγινε το ίδιο, μόνο που εκείνη τη φορά, προς μεγάλη έκπληξη του Κίμωνα, ο αστυνόμος του έδωσε το πηλήκιο του κι εκείνος το φόρεσε. Από τότε ένωσε μια φιλία να τον δένει μαζί

του και τον περίμενε κάθε μέρα να περάσει απ' τον δρόμο, να του δώσει το πηλήκιό του και να χαιρετιστούν στρατιωτικά, να τον πάρει απ' το χέρι και να πάνε μαζί στο περίπτερο να του αγοράσει σοκολάτες γάλακτος, που ήταν γλυκιές, και καραμέλες. Έτσι άρχισε να θέλει να γίνει κι αυτός αστυνομικός.

Από τότε που ήταν μικρούλης του άρεσε να μοιράζεται με τους άλλους τις χαρές της ζωής, είτε ήταν μεγάλες είτε ήταν μικρές. Κι όταν ερχόταν εκείνη η ώρα να καληνυχτίσει όλον αυτόν τον κόσμο, που ήταν η δική του μικρή κοινωνία, έκλαιγε, γιατί φοβόταν πως όταν ο ήλιος πάρει ξανά τη σκυτάλη, οι φίλοι του και όλοι αυτοί που τώρα του έδιναν το χέρι και χαιρόνταν μαζί του, δεν θα τον ήθελαν πια, κι αυτό τον τρόμαζε. Και πραγματικά θα ερχόταν κάποτε η εποχή εκείνη που θα διαπίστωνε πως οι φίλοι δεν είναι ούτε παντοτινοί, αλλά ούτε και αληθινοί.

